

RESSÒ DE LA PARAULA

En el llindar de l'esperança

L'any 1994 el conegut periodista Vittorio Messori va editar un llibre que contenia la llarga entrevista que va fer al papa Joan Pau II. El periodista tenia plena llibertat per a formular les seves preguntes i el Papa responia igualment amb llibertat. Així va resultar una publicació que reflectia vivències i conviccions profundes del pontífex, especialment referides al seu ministeri com a sacerdot, bisbe i successor de Pere. Ell mateix, a manera de síntesi en tres paraules del seu testimoniatge, suggerí un títol, que va ser acceptat immediatament per l'editorial: *Creuant (o creuar) el llindar de l'esperança*.

Aquest títol em recorda aquella coneguda obra de Charles Péguy, *El pòrtic del misteri de la segona virtut*, que venia a ser un cant de lloança a l'esperança, com a clau de volta de tot el seu pensament, que és com dir de tota la seva vida.

Avui sabem que l'esperança és allò més necessari i urgent en el nostre món i en la nostra Església.

És curiós que els títols d'aquestes dues obres esmentades relacionin l'esperança amb una entrada, una porta, un llindar pel qual cal entrar. Com si calgués, per a entendre i viure l'esperança, el moviment d'accedir a un espai interior buscat i desitjat, on hi ha la llum i la pau.

Una idea que ens condueix a l'escena evangèlica que escoltem en la litúrgia d'aquests dies de Pasqua. Els deixebles estan tancats en una casa per por, i Jesús ressuscitat «estant les portes tancades» es presenta viu enmig d'ells, alhora que els saluda comunicant-los la pau.

Què vol dir això?

La por és aquesta sensació que coneixem bé en aquests temps de crisi. Aquesta sensació és un retraïment, un gir sobre si mateix, que porta a refu-

giar-nos en allò que ens defensarà de les amenaces i ens garantirà el demà. Fugir, amuntegar béns, protegir-nos de les agressions dels altres enemics, reafirmar en definitiva la nostra seguretat. Això són «les portes tancades»: que ningú no hi entri ni en surti, jo amb mi mateix, nosaltres amb nosaltres mateixos... Això és el més segur.

Que Jesucrist ens salva vol dir, entre altres coses, que trenca aquesta situació de temor i retraïment. Per això, després de ressuscitar, cerca la trobada amb els seus deixebles: per a Ell no hi ha portes tancades, res suposarà un obstacle que impedeixi la transmissió de la seva pau.

Aquesta trobada amb els seus deixebles és el compliment de la seva missió a la terra. Per part nostra, què hem de fer nosaltres per a aconseguir aquesta pau? No podem travessar els murs i les portes tancades. Però sí que podem obrir les portes i accedir a través d'elles a la trobada amb Ell. Això és pròpiament creure.

Com creure és qüestió del cor, segons paraules seves, no creure significa tenir el cor tancat i endurit. Què serà, doncs, l'esperança? La fe és la porta, l'esperança és la virtut (la força, la decisió) que ens permet de travessar-la. Qui fa aquest gest amb el seu cor i la seva vida, accedeix a l'espai lluminós que és la vida en l'amor. I així s'ordenen, l'una a l'altra, les tres grans virtuts. El descans, la pau plena, pertany a la tercera, la caritat. Mentre caminem en aquesta història vivim travessant la porta de la fe i l'esperança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El germà immigrant

Arribà fa cinc anys d'una exrepública soviètica, fugint de la guerra. És kurd. Ara té vint-i-vuit anys. Fill de família nombrosa. Vivien en una petita ciutat que fou bombardejada una i altra vegada. Un dels seus germans morí davant seu. Fugí amb d'altres coneguts, encaminant-se cap a Europa. Acabaren en un camp de refugiats de Grècia perquè els països europeus tenien tancades les fronteres. Quan els fou possible, s'escamparen per Europa. En un accident, viatjant en autocar, va perdre un peu. Gràcies a un programa especial de la Càritas alemanya que permeté aplicar-li una pròtesi, recuperà

una mobilitat notable. Arriba a Barcelona, una de les comunitats evangèliques l'ajudà en aquest primer contacte amb la nova realitat. Acollit, després, en un programa d'hospitalitat que desenvolupa una entitat eclesial catòlica, comença una etapa de normalitat, vivint en una família acollidora que li oferí un llit, un plat a taula i un acompanyament amb un afecte respectuós. La bona disposició del noi i l'acolliment actiu de la família, els pares i els tres fills, facilitaren la seva integració. Recuperà els estudis. Al seu país havia cursat el primer curs de dret. En la nova situació, ateses les circumstàncies per-

sonals, decideix endinsar-se en l'estudi de les pròtesis, per ajudar altres persones que es trobin en la situació que ell va viure quan va perdre el peu. Vol treballar per la recuperació funcional de les persones i perquè recuperin l'esperança i la confiança en les seves possibilitats. Ara ja treballa professionalment. Està agraït per les ajudes rebudes. Visita regularment els seus benefactors. Mira esperançadament el futur. «No oprimeixis l'immigrant: vosaltres coneixeu prou bé com és la vida dels immigrants, perquè també en vau ser al país d'Egipte» (Ex 23,9).

Un itinerari del pas de Déu per la vida de les persones. Pas que acompanya al feble, al vulnerable en la malvestat. «La llei serà la mateixa per al nadiu i per a l'immigrant que resideix enmig vostre» (Ex 12,49). Pas que provoca respostes davant l'embat del mal personal o institucional. «Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu» (Lv 19, 33). Pas que convida a la germanor. «Observareu la mateixa llei i el mateix ritual, tant vosaltres com l'immigrant que resideix enmig vostre» (Nm 15,16). Pas que mou al servei i a l'amor.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

En el umbral de la esperanza

En 1994 el conocido periodista Vittorio Mes-sori editó un libro conteniendo la larga entrevista que realizó al Papa Juan Pablo II. El periodista tenía plena libertad para formular sus preguntas y el Papa respondía igualmente con libertad. Así resultó una publicación que reflejaba vivencias y convicciones profundas del pontífice, especialmente referidas a su ministerio como sacerdote, obispo y sucesor de Pedro. Él mismo, a manera de síntesis en tres palabras de su testimonio, sugirió un título, que fue aceptado inmediatamente por la editorial: *Cruzando (o cruzar) el umbral de la esperanza*.

Este título me recuerda aquella conocida obra de Charles Péguy, *El pórtico del misterio de la segunda virtud*, que viene a ser un canto de alabanza a la esperanza, como clave de bóveda de todo su pensamiento, que es como decir de toda su vida.

Hoy sabemos que la esperanza es aquello más necesario y urgente en nuestro mundo y en nuestra Iglesia.

Es curioso que los títulos de estas dos obras mencionadas relacionen la esperanza con una entrada, una puerta, un umbral por el que hay que entrar. Como si fuera necesario, para entender y vivir la esperanza, el movimiento de acceder a un espacio interior buscado y deseado, donde existe la luz y la paz.

Una idea que nos conduce a la escena evangélica que escuchamos en la liturgia de estos días de Pascua. Los discípulos están encerrados en una casa por miedo, y Jesús resucitado «estando las puertas cerradas» se presenta vivo en medio de ellos, al tiempo que les saluda comunicándoles la paz.

¿Qué significa esto?

El miedo es esa sensación que conocemos bien en estos tiempos de crisis. Esa sensación es un retraimiento, una vuelta sobre sí mismo, que lleva a refugiarnos en aquello que nos defiende de las amenazas y nos garantiza el mañana. Huir, hacer acopio de bienes, protegernos de las agresiones de los otros enemigos, reafirmar en definitiva nuestra seguridad. Esto son «las puertas cerradas»: que nadie entre ni salga, yo conmigo mismo, nosotros con nosotros mismos... Eso es lo seguro.

Que Jesucristo nos salva quiere decir, entre otras cosas, que rompe esa situación de temor y retraimiento. Por eso, después de resucitar, busca el encuentro con sus discípulos: para Él no hay puertas cerradas, nada supondrá un obstáculo que impida la transmisión de su paz.

Este encuentro con sus discípulos es el cumplimiento de su misión en la tierra. Por nuestra parte, ¿qué hemos de hacer nosotros para lograr esa paz? No podemos atravesar los muros y las puertas cerradas. Pero sí podemos abrir las puertas y acceder por ellas al encuentro con Él. Esto es propia-mente creer.

Como creer es cuestión del corazón, según sus propias palabras, no creer significa tener el corazón cerrado y endurecido. ¿Qué será, pues, la esperanza? La fe es la puerta, la esperanza es la virtud (la fuerza, la decisión) que nos permite atravesarla. Quien hace este gesto con su corazón y su vida, accede al espacio luminoso que es la vida en el amor. Y así se ordenan, una a otra, las tres grandes virtudes. El descanso, la paz plena, pertenece a la tercera, la caridad. Mientras caminamos en esta historia vivimos atravesando la puerta de la fe y la esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs del bisbe Francesc Pardo

El bisbe Francesc va morir a Girona, el passat dijous 31 de març a la nit, a l'Hospital Trueta de Girona, on es trobava ingressat des del 3 de març a causa d'una insuficiència respiratòria provocada per una broncoaspiració. A partir de llavors, el seu estat de salut s'havia mantingut en una situació clínica crítica i de gran fragilitat, tot i algunes millores puntuals. Les complicacions de les darreres hores van ser la causa de la mort.

Nascut a Torrelles de Foix, el bisbe Pardo va ser nomenat fill predilecte d'aquesta localitat. A més d'aquest vincle natal amb la nostra diòcesi, va ser ordenat a la Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès, i va exercir el seu ministeri sacerdotal durant més de vint anys a diverses parròquies del territori, com ara Sant Sadurn d'Anoia.

Dilluns 4 d'abril van celebrar-se les exèquies, a la Catedral de Girona, amb més d'un miler de participants, en una celebració presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas, i concelebrada pel nunci, els bisbes de la Tarraconense i aproximadament un centenar de capellans. El fèretre amb les seves restes mortals va ser enterrat a la mateixa catedral, al centre de la nau.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat també s'han celebrat diverses misses funerals pel bisbe Francesc Pardo, com ara el dijous 7 d'abril, a les 20 h, a la Parròquia de Sant Sadurní, de Sant Sadurní d'Anoia, d'on fou rector des de l'any 1980 a 1997; o el dissabte 9 d'abril, a les 12 h, a la Parròquia de Sant Genís, de Torrelles de Foix, el seu poble natal.

► **Acció de gràcies per la beatificació de fra Domènec (Joan Romeu i Canadell).** El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Riudebitlles, el proper diumenge 24 d'abril, a les

12 h. Serà una celebració en acció de gràcies per la beatificació de fra Domènec, fill d'aquesta població penedesenca, esdevinguda el 6 de novembre de 2021, a Manresa.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

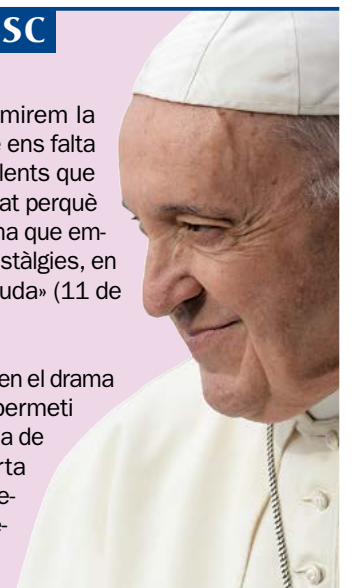

@Pontifex: «Som de Crist, estem empeltats en ell pel Baptisme; en nosaltres està la seva presència, està la seva llum, està la seva vida. Caminem, doncs, amb alegria i esperança, sostinguts per la seva Paraula: és paraula de vida» (9 de gener).

@Pontifex: «La qüestió migratòria, com també la pandèmia i el canvi climàtic, mostren clarament que ningú es pot salvar per si mateix, és a dir, que els grans desafiaments del nostre temps són tots globals» (10 de gener).

@Pontifex: «A vegades, quan mirem la nostra vida, veiem només el que ens falta i no pensem en el bo i en els talents que tenim. Però Déu ens els ha donat perquè confia en nosaltres, i ens demana que fem el temps present sense nostàlgies, en l'espera diligent de la seva vinguda» (11 de gener).

@Pontifex: «Moltes persones viuen el drama de no tenir un treball que els permeti viure serenament, també a causa de la pandèmia. Sovint això els porta fins al punt de perdre tota esperança i desig de vida» (12 de gener).

Caminant junts, fem Església!

Les parròquies de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat, per fer palès el procés que s'ha engegat en aquests mesos en les diverses comunitats cristianes d'aquestes poblacions del Baix Llobregat, van decidir realitzar una trobada posant en pràctica el mateix significat etimològic de la paraula «sínodo»: caminant junts!

El passat dissabte 2 d'abril, al matí, van realitzar una trobada itinerant,

amb punt de partida al Parc Torrellanca (Sant Just Desvern) i destí final a la Catedral de Sant Llorenç (Sant Feliu de Llobregat). Per començar a caminar amb forces, l'acollida va consistir en un esmorzar amb coca de sucre i xocolata. A continuació, els més de 125 participants, de totes les edats i de totes les parròquies, van aplegar-se davant la imatge de la Mare de Déu que hi ha al parc, i allà es va

realitzar una pregària inicial i una explicació de com es desenvoluparia tota la trobada. I... a caminar! El recorregut va permetre conversar i anar coneixent-se entre els participants, que s'havien distribuït en 10 grups d'adults i joves, i un altre d'infants: una experiència per gaudir del camí compartit.

Un cop arribats a la catedral, els grups es van ubicar en els diversos es-

pais del temple i la capella, per realitzar un treball de reflexió i diàleg, que després va ser posat en comú a través de breus testimonis dels portaveus de cada grup. El colofó de la trobada arxiprestal va ser la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, que va incloure alguns signes especials, com l'ofrena de les síntesis sinodals que cada parròquia havia realitzat en aquesta etapa diocesana del Sínode.

La directora general d'Afers Religiosos a la Casa de l'Església

Yvonne Griley, l'actual directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, va visitar el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat el passat 5 d'abril, per entrevistar-se amb el bisbe Agustí Cortés. Va resultar una trobada afaible, per establir una coneixença mútua i estrènyer relacions entre les dues institucions.

La directora va ser convidada a escriure una dedicatòria al Llibre d'Honor. Va aprofitar per felicitar el nostre bisbat «tot i que força nou, amb tan gran patrimoni històric, artístic, cultural i espiritual». I afegia la Sra. Griley: «Una diversitat dins la continuïtat que és el fonament de la nostra història humana i espiritual.»

AGENDA

▶ Sant Benito Menni.

Encara que la festa litúrgica del fundador de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor és el 24 d'abril, al Complex assistencial Benito Menni, de Sant Boi de Llobregat, ho celebraran divendres 22 d'abril, a les 11.30 h, amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 2,14.22-32 / Sl 15 / Mt 28,8-15]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; sant Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Dimarts [Fets 2,36-41 / Sl 32 / Jo 20,11-18]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.; beats Isnardo de Chiampo, prev., i Sibilliana Biscossi, vg.

20. □ Dimecres [Fets 3,1-10 / Sl 104 / Lc 24,13-35]. Santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dijous [Fets 3,11-26 / Sl 8 / Lc 24,35-48]. Sant Anselm (1033-

1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Divendres [Fets 4,1-12 / Sl 117 / Jo 21,1-14]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. □ Dissabte [Fets 4,13-21 / Sl 117 / Mc 16,9-15]. La solemnitat litúrgica de Sant Jordi, patró secundari de Catalunya, es trasllada al 28 d'abril; sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustiniana;

beata Teresa Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Diumenge vinent, II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia (lit. hores: de l'octava) [Fets 5,12-16 / Sl 117 / Ap 1,9-11a.12-13.17-19 / Jo 20,19-31]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap a 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); santa Salomé.

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (C)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34a.37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

▶ Salm responsorial (117)

R. *Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.* O bé: *Al-leluia.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

La dreta del Senyor fa proeses, / la dreta del Senyor em glorifica. / No moriré, viuré encara, / per contar les proeses del Senyor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 5,6b-8)

Germans, ¿no sabeu que una engruna de llevat fa pujar tota la pasta? Netegeu-vos bé del llevat que éreu abans perquè sigueu una pasta nova. Vosaltres heu de ser com pans sense fermentar, ara que Crist, el nostre anyell pasqual, ha estat immolat. Per això, celebrem Pasqua cada dia, no amb el llevat que érem abans, el llevat de la dolenteria i de la malícia, sinó amb pans sense fermentar, vivint amb sinceritat i veritat.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,1-9)

El diumenge, Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,34a.37-43)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.

Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos.

Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos.

De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados».

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.* O bien: *Al-eluya.*

Dad gracias al Señor porque es bueno, / porque es eterna su misericordia. / Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. R.

«La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa». / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 5,6b-8)

Hermanos:

¿No sabéis que un poco de levadura fermenta toda la masa? Barred la levadura vieja para ser una masa nueva, ya que sois panes ácidos. Porque ha sido inmolada nuestra víctima pascual: Cristo. Así, pues, celebremos la Pascua, no con levadura vieja (levadura de corrupción y de maldad), sino con los panes ácidos de la sinceridad y la verdad.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,1-9)

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaban Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto». Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

COMENTARI

«No hi és aquí: HA RESSUSCITAT»

Hi ha una frase que sentim sovint quan es parla de persones que han mort: «Allà on siguis». Això indica un desig de supervivència però també que no se sap ben bé què passa amb els difunts. Avui, dia de Pasqua, és un moment important per refermar la nostra fe en una resurrecció personal, com la de Crist. Així ho afirma clarament Pere en la primera lectura: *Parlo de Jesús de Natzaret... com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués a uns testimonis que Déu havia escollit.* I Pere es presenta com un d'aquests testimonis. El mateix veiem a l'Evangeli. *Les dones van al sepulcre amb les espècies aromàtiques que havien preparat, per ungir un cadàver. No havien pogut fer-ho la tarda del divendres. Ara volen suplir la unció omesa i deguda. Però, es produeix el gran canvi: Hi entraren però no trobaren el cos de Jesús, el Senyor. No saben el què ha passat. No pensen en una resurrecció. Ara bé dos homes amb vestits resplendents els diuen: Per què busqueu entre els morts aquell que viu? No hi és aquí: ha ressuscitat.* Jesús ha tornat a la vida, però a una vida absolutament diferent de la d'abans, a la vida de ressuscitat. Costa creure en aquesta resurrecció. Quan les dones anuncien als apòstols el que els havien dit els àngels *no s'ho creuen; els semblava una quimera.* I quan Pere va al sepulcre i no troba el cos de Jesús, *se'n torna a casa preguntant-se amb estranyesa què podia haver passat: no acaba de creure en la resurrecció. Li caldrà el contacte personal amb el Ressuscitat.* Però la resurrecció no és només pel demà sinó que transforma la nostra vida: *Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* Ara hem de viure com a ressuscitats, no atrapats per desigs terrenals, esperant també nosaltres el moment que *apareixem amb ell, plens de glòria.*

Mn. Jaume Pedrós